

Darthula : lyrisch drama in twee bedrijven

<https://hdl.handle.net/1874/309973>

G. van der Linden
Directeur

Nederlandsche Opera

AMSTERDAM

DARTHULA.

Lyrisch drama in 2 bedrijven.

Woorden van

EMILE COENDERS.

Muziek

VAN

S. VAN MILLIGEN.

DE ERVEN
H. VAN MUNSTER & ZONN

Instituut
voor Muziekwetenschap
der Rijksuniversiteit
te Utrecht

ge

ADB 1614

DARTHULA.

Lyrisch drama in twee bedrijven.

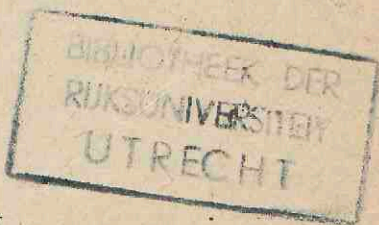
Woorden van **EMILE COENDERS.**

Muziek van **S. VAN MILLIGEN.**

BIBLIOTHEEK UNIVERSITEIT UTRECHT

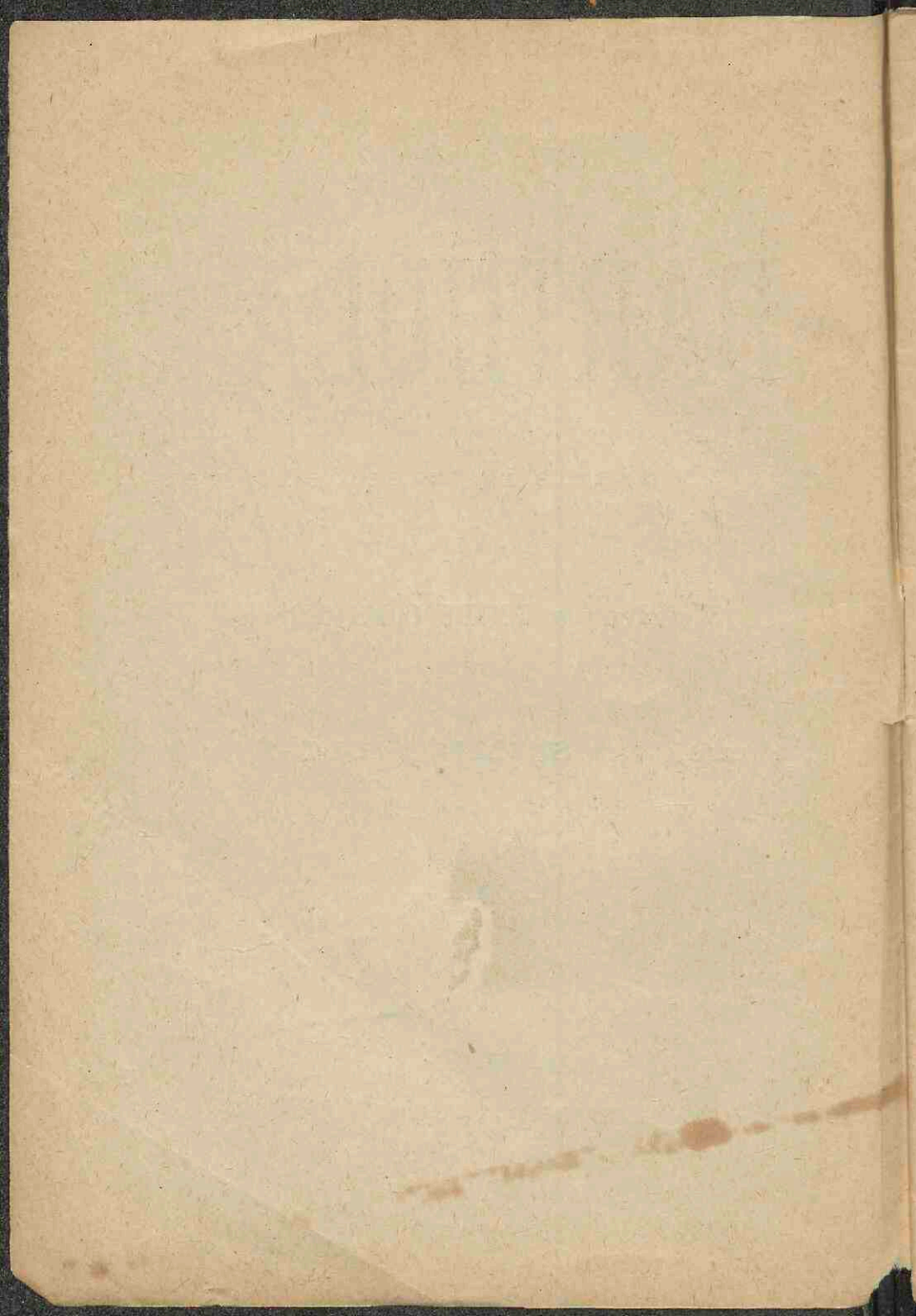
2993 004 1

AMSTERDAM,

DE ERVEN H. VAN MUNSTER & ZONN.

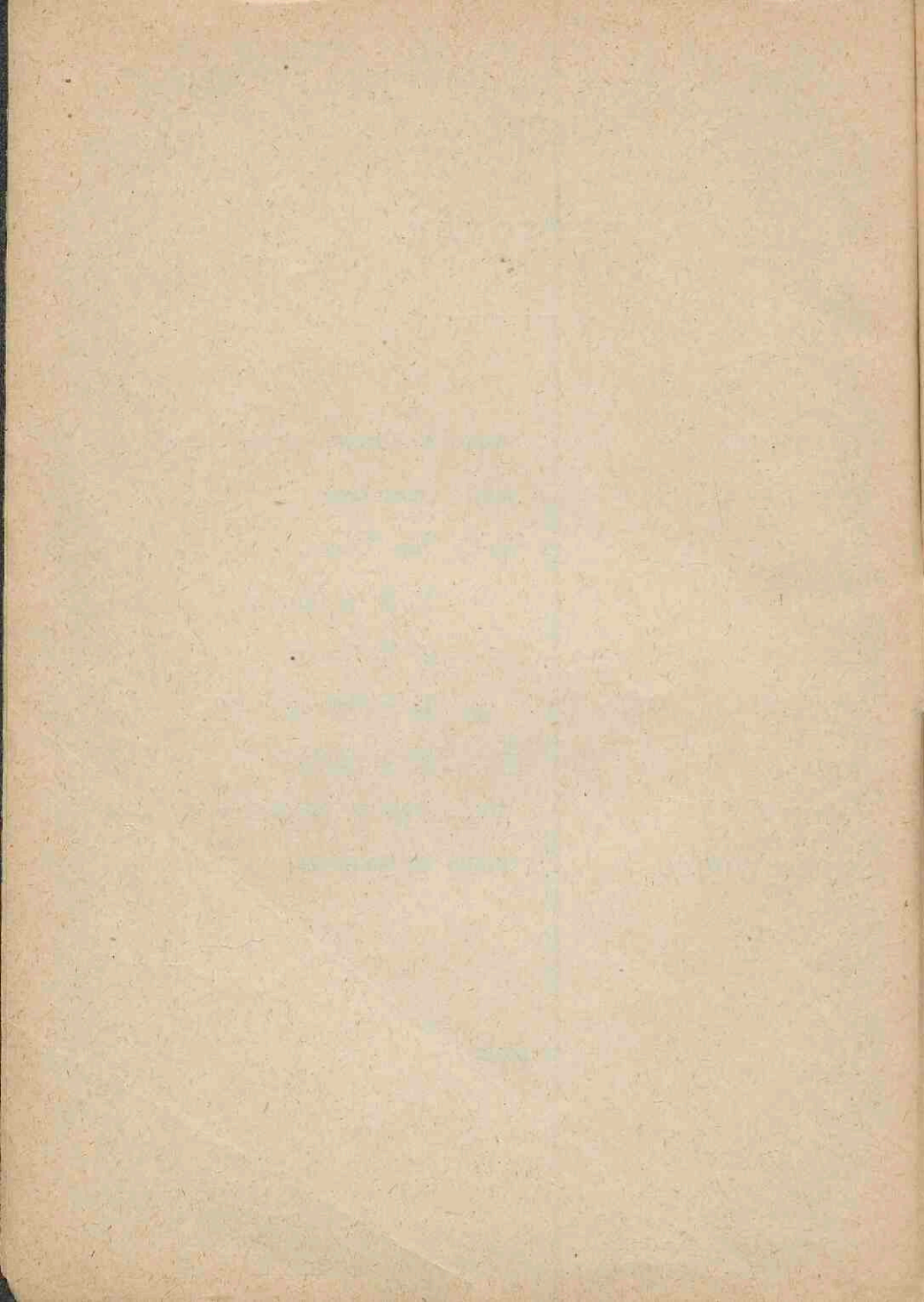
1902.

PERSONEN.

DARTHULA	Mevr. A. Tijssen—Bremerkamp.
ITHORNA	Mej. Irma Lozin.
NATHOS.	de Hr. Jos. Tijssen.
CAVIBAR	" F. N. v. Duinen.
OSSIAN	" J. M. Orelio.
ALTHOS.	" R. v. Helvoirt—Pel.
ARDAN	" C. Schmidt.
SERETA	Mej. Chr. v. Westerhoven.
VORST FINGAL.	de Hr. F. Verstraal.

EERSTE BEDRIJF.

De burcht *Selama*, aan de oostkust van Ierland. Avond. Opkomende maneschijn. Rechts de voorburcht, bestaande uit een terras, dat toegang geeft tot den burcht zelf, en waarvan twee trappen naar beneden leiden. Tusschen die trappen een breede, zware poort. Verder rechts (naar den achtergrond) de zwarte schaduwen van muuren en torens. Links en in den midden-achtergrond, het strand: ruwe, zware rotsen, die den eigenlijken oever voor den toeschouwer verbergen, zoodat men de zee (daarachter) eerst op zekeren afstand ziet. De maan verlicht de zee; de hemel is helder, met enkele zilveren wolkjes. Aan den horizon echter dreigt eene loodkleurige wolkenbank. Op het terras zitten jonge meisjes.

Darthula zit op den rotswand, het hoofd in de hand, starend in de golven, wier schuimende koppen het maanlicht verzilvert.

Darthula.

Willenloos, machteloos voortgedreven,
Klotsen de golven aan *Selama's* strand.
Rusteloos, vredeloos, dag en nacht.
Zóó gekluisterd, zucht mijn leven,
En mij, als haar, zijn slechts gegeven:
Stomme tranen, bange klacht.

Sereta.

Droeve zuchten, zendt *Darthula*,
Colla's dochter, over de zee.
Zij kan niet vergeten:
De vrijheid verloren.

De dagen niet mind'ren

Haar smartelijk wee.

En niet de nachten

Haar droefheid verzachten.

Dan ziet zij des vaders bloedige schim,

En hoort zijn klagende, stervende stem.

Zusters, laat ons het maanlied zingen:

De tonen die uit het harte dringen,

Zijn als balsem voor de ziel,

Waar een diepe smart in viel.

Vrouwenkoor.

Schoon zijt gij, dochter des hemels!

O liefelijk uw aangezicht,

Als het troostend tijgt van verre,

Blijde fonkelen de sterren.

Schoon zijt gij dochter des hemels!

Alten.

Badend in uw zilverstroomen,

Drinken der wolken donkere zoomen,

Dorstig het licht van uw aangezicht.

Schoon zijt gij dochter des hemels!

Sopranen.

Daal ook op ons, uw zwijgende luister,

Troostend door nachtelijk wee en duister:

Rust en vrede!

Hoor onze bede,

Zegen ons, dochter des hemels!

(Ithorna is uit den burecht getreden en zoekt Dartheula met de oogen.)

Darthula.

Rust en vrede?

(De hemel begint langzaam te bewolken.)

Darthula.

Ginds, vèr, verre,

Waar zonk de zon

In den purperen gloed...

Strijdt mijn geliefde,

Dien *ik* verloren,

Voor eeuwig verloren,

Mijn hoogste goed.

En hij, de verrader,

Die mij roofde den vader,

Ook dorst naar zijn bloed!

Rust en vrede?

Ithorna.

Darthula, zoo eenzaam?

En tranen paarlend in 't droeve oog? —

Wilt gij dan eeuwig

Uw leed betreuren?

Niets kan u beuren

Het hart fier omhoog?

Darthula.

Gij vraagt?— kunt vragen...? —

Gevangen, als krijgsbuit, door woest geweld;

Op 't lijk mijns vaders, dien mijn arm omkneld';

Door diezelfde hand, die *hem* sloeg de wonde;

Bevlekt met zijn bloed, dat *mijn* boezem besproeidd'...!

Gevangen, hier, in denzelfden burcht,

Waar Colla, als vorst, heeft in luister getround...

Bespot! Gehoond!

Verre van allen, die ooit ik bemind;
 Bij hen te toeven, die ooit ik gehaat!
 Verlaten, een hulplooze, macht'looze wees...!
 En dan, voor het ergste, die folt'rende vrees...

Ithorna.

Niet zóó gevoelloos is Cavibar's moeder,
 Dat niet, der bruid die hij begeert,
 De zuchten zij, de tranen cert.

Ik, cenmaal als gij bij het lijk uws vaders,
 Ik, knielde in 't bloed van mijn held en gemaal.

En weet gij, wie 'tmoordend staal,
 Hem jubelend boorde in 't minnende harte?

Colla!

Darthula.

Mijn vader?

Ithorna.

Nog een zuig'ling gij waart,
 Toen Colla verwinnend, te dienen vorst Fingal,
 Verwoestte onze landen, te vuur en te zwaard.

Zoo, sedert eeuwen, door vele geslachten,

Woedt voort reeds de krijg!

Die gisteren lachte in zegepraal,

Ligt heden verslagen.

Darthula.

Doch *u* liet men vrij!

Niet hield *u* gevangen, een machtlooze buit,
 Voor hem, die uw alles, uw weelde verslagen.

Ithorna.

Mijn wil wees Darthula den weg niet hierheen!

In mijne handen had Cavibar gezworen,

Darthula te dooden op Colla's lijk.

Doch toen hij haar zag,

Aan des vaders zijde,

Met het pantser bekleed. —

Toen haar speer hem verwondde,

Hij haar hulploos gevonden. —

Toen vergat hij den eed.

Uit haar boezem door liefde den haat te rukken,

Als bruid aan zijn' borst de heldinne te drukken...

Darthula.

Ha, nooit! —

Wat *hij* toen verzuimd',

Meineedig vergeten,

Dat volbreng thans *gij, gij!*

Maak haar vrij!

Ithorna.

Dwaas kind, leer eerst kennen waarvoor thans

[gij zoo vreest:

De weelde der minne, die uw droefheid geneest.

Darthula.

Ecr sterven! Sterven!

Ithorna.

Wist gij, hoe diep uw woord mij krenkt,

Met brandend gift mijn moederhart drenkt!

Is 't werk'lijk slechts vreeze, die er leeft in uw ziel?

Waar 't and're liefde, die reeds bindt uwen wil?

Dan wee over u,
Darthula wee!

Niet wijd en niet diep genoeg is de zee,
Voor Cavibar's wraak u te bergen!

*(De maan verdwijnt. Van 't strand klinken harp-
accoorden.)*

Vrouwenkoor.

Hoort! Hoort!

Dat is harpspel, zwevend her over zee!

Sereta.

Neen. Ginds aan 't strand,
Is een schip geland.

Ithorna *(voor zich)*

Ongezien kon het naadren? Wis dreigt gevaar? —

Nathos *(achter de strandrotsen verborgen).*

Zwaar zweeft het zwerk —

Een lijkkleed zwart,

Boven de golven.

Zwoegend de zee,

Zucht uit haar wee.

En al haar smart,

In haren zerk,

Door storm bedolven. —

De schipper, die eenzaamlijk stuurt in den nacht,
Hij luistert der wond're, der weevolle klacht,

Als lag een God in sterven.

Zijn hart verstijft van bangen schrik

En tot den hemel stijgt zijn blik,

Om redding te verwerven.

O dochter des hemels, uw aangezicht
 Laat door de wolken schijnen. —
 Laat uwer oogen zilverlicht
 Over de golven deinen!

Darthula (*ten prooi aan hevige aandoening*).

Die stem? — Die stem? —

Nathos.

O dochter des hemels, laat vol uw glans
 Neerdalen van der wolken trans.
 O, redt mij, trouwe, reine!

Nathos (*verschijnt, verkleed als
 bard en als grijsaard*).

Liefelijke sterrenkrans,
 Ook hier om der mane glans:
 Die ik groet in de vrouw van Selama.

Ithorna.

Gij kent mijn naam? — Kent dezen burcht?
 En gij? Van waar? Waarheen?

Nathos.

Sothan, de zanger, ben ik geheeten.
 Van waar? Waarheen? Kan ik het weten? —
 Van verre en van nabij.

De zanger, als de vogel vrij.
 Bouwt blij zijn nest aan alle wegen,
 Van waar? Waarheen?

De grijze bard, één' nacht wil rusten aan uw haard.
 Dan, scheidend, biedt zijn zegen.

Ithorna.

En welke kust gij 't laatst verliet?

Nathos.

Voor koning Cormac zong ik mijn lied,
Dat hij nooit meer zal hooren. —
Leven en troon heeft de held verloren,
Aan Cavibar, die hem 'thart doorstiet.

Ithorna.

Ha, Cavibar, mijn zoon, hij overwon?

Nathos.

Cavibar, uw zoon, draagt Ullins' kroon.

Darthula (*angstig*).

En Cormac's getrouwen?

Nathos.

Verjaagd. — Gevlucht.

Darthula.

Alle?

Nathos.

Alle. — Gevallen. — Gevlucht.

Ithorna.

Heil ons! Nu niets mijn vrees meer ducht!

(*Tot Darthula.*)

Gij hoordet? Geen redding bloeit u meer.

Bereid u, in ootmoed uwen heer

Als bruid te voet te vallen.

Maagden Selama's

Volgt mij in de zaal,

Deez' avond der feestvreugd' te wijden,

En onzen gast een dankbaar maal,

En 't rustbed te bereiden.

(Zij stijgt, door de meisjes gevolgd, op het terras en treedt den burcht binnen. De maneschijn is nu geheel verdwenen. Uit de verte links nadert licht dondergerommel.)

Nathos *(zacht tot Darthula)*.

Darthula! Darthula!

Voorzichtig — stil,

Slechts list kan ons redden.

(Hij schrijdt naar het terras, Ithorna volgend.)

Een vogellijn fijn, schuw en teer,

Zat wreedelijk gevangen.

Zijn vleugeltjes liet 't droef ter neer,

Het kopje treurend hangen.

(zacht tot Darthula).

(Nader het strand, mijn broeders wachten). —

Lief vogellijn, treur langer niet.

Ik wil u leeren hopen;

Zing uit! juich op! uw hoogste lied:

Uw kooi, zie, wijd staat open!

(Darthula is het strand genaderd, alwaar de beide broeders plotseling op den rotswand verschijnen en haar de hand reiken. Op dit oogenblik breekt de maan door de wolken.)

Ithorna.

Verraad, te wapen! Darthula vlucht!

(tot de krijgsknechten).

Grijpt haar! grijpt haar!

Met goud ik u loon.

Nathos.

Ithorna! luister: Usnoth's zoon!

En dit woord meld Cavibar van mij:

Hem, den verrader, die mij roofde de bruid,

Hem wacht ik ten laatsten, beslissenden strijd!

Hij vindt mij aan Fingal's zij!

*(Begin van den storm die steeds heviger wordt. Bij een
bloedigen bliksemstraal verschijnt de boot, heen en
weer geslingerd op de woedende golven.)*

Nathos, Althosen Ardan.

O dochter des hemels, uw aangezicht

Laat door de wolken schijnen.

Laat uwer oogen zilverlicht

Over de golven deinen.

O dochter des hemels, laat vol uw glans

Neerdalen van der wolken trans,

Doe storm en nacht verdwijnen!

O red ons, red ons, reine!

Ithorna.

Vlucht vrij uit mijn hoede!

Niet bereikt u mijn woede,

Onmachtig mijn razende toorn!

Doch, die gij vertrouwt,

Waar uw hoop gij op bouwt,

De zee, mij wrekend, zal u verzwelgen,

Het noodlot zal u verdelgen!

Nathos den held, en Darthula zijn bruid,

Aan des stormweers geweld wijd ik, welkome buit!

*(Het schip verdwijnt). Steeds toenemende storm. Bliksem-
gestits en dondergeratel. Kokende zee. Als de storm zijn
uiterste hoogte bereikt heeft, valt het scherm.*

TWEEDE BEDRIJF.

Stikdonkere nacht.

*Glooiend strand, waarop enkele rotsblokken. Rechts de
ingang van een grot. Links, in den duisteren nacht
nog onzichtbaar, de basaltburcht Temora. De boot landt.
De broeders springen op het strand. Nathos geleidt de
half bewustelooze Darthula naar de grot.*

Nathos.

Nog weinige schreden,
Tot gindsche grot,
Geliefde. Daar willen wij rusten.

Darthula.

Waar zijn wij hier?
Niet zie ik de bergen van Etha's strand,
Onder groenende wouden verscholen?
Nathos, mijn held,
Deze holen, wee!
Dit is Temora's gebied? —

Nathos.

Helaas, geliefde, de storm ons verried.

Althos.

Op de oevers van Ullin, heeft hij ons geworpen.

Ardan.

Aan Tura's boezem strandde het schip.

Darthula.

En ginds die schaduwen, donker, dreigend?

Althos.

Cavibar's burcht dáár doemt op uit den nacht.

Darthula.

Ithorna's vloek, Ithorna's vloek!

Waar toefdet gij, zoole wind uit het zuiden,

Toen stormgeweld mijnen held verried?

Waar toefdet gij? waar toefdet gij?

Ach verre, verre,

Op onvruchtbare heide,

Gij stoeidet zorgloos, met distel en riet.

Wee, het noodlot vervolgt ons.

De verschrikkingen rijden,

Op der stormen wolken,

Door den duisteren nacht,

Mij te grijpen, mij te vangen,

Mij weder te kluist'ren aan smart en lijden!

En u sleept' ik mee in des noodlots macht!

Nathos.

Darthula, geliefde, o wanhoop niet.

Ook deze storm zal weder zwijgen....

Als 't morgenrood zijn purper giet

Over blozende golven, lachende uit,

Redt 't snelle schip, mijn zoete bruid

Naar Etha's strand, voor Cavibar's dreigen.

Darthula.

Cavibar! Cavibar!
 Hoort gij dan niet?

Dat dreunen niet hebt gij vernomen?

Ginds van de torens
 Den strijdroep der horens?

Hoor' ze schetteren!
 De wapens kletteren!
 Daar suist een speer,
 En weer een, weer!

Duister van spren, rondom de lucht. — —

Nacht, zwarte nacht. — —

O Nathos, Nathos, vlucht!

Nathos.

Darthula, Dartthula!

De vrees u verblindt.
 Wat 't hart u doet beven,
 Is 't gehuil van den wind.

Darthula.

Ach. —

Een voorgevoel mij wreedelijk kwelt,
 Dat weder weg van uwe zijde,
 Ik word gerukt door woest geweld,
 Dat eeuwig, eeuwig ons zal scheiden.
 En 'k zie u nimmer, nimmer weer!

Nathos.

De storm brak uw teêre krachten.
 Laat zoete slaap uw leed verzachten,
 Als mijn heldinne ontwaakt gij weer.

(tot de broeders.)

Dat niet gevaar ons overvalle,
 Ons weerloos vind' in storm en nacht:
 Mijn broeders trouw, houdt trouwe wacht.
 Kom, trouwe harp, laat trillen uw snaren.
 Met de stem van den storm de uwe zich paare:
 Zing mijne harp, uw lieflijkst geluid,
 In sluimer te kussen mijn zoete bruid.

Darthula.

Dit lied, mijn geliefde,
 Voert mijn ziel naar den dag,
 Toen ik voor 't eerst, voor 't eerst u zag.
 Na den zege van Lona
 Heeft uw harp het gezongen,
 Toen in Selama's feestelijken zaal,
 Ik zat aan uwe zijde ten eersten maal.

[Reeds daalde de nacht.
 Voor d'overmacht
 Mijn vader week;
 Zijn schaaren sloegen op wilde vlucht.
 Toen plotseling,
 Als de storm, die voortzweept woedende baren,
 Een jongeling,
 Ten strijde voert nieuwe schaaren.

De grond dof dreunt,
 Het slagveld steunt,
 En blij gejuich vervult de lucht:
 „Heil, Usnoth's zonen!
 „Nathos, heil!”]

Aan de hand mijns vaders
 De zaal traadt gij binnen. — —
 Ik zag in uw oog
 En mijn ziele boog
 Zich neder in ootmoed, in dankbare minne.

Nathos.

Gij stond, het hoofd ten groet gebogen,
 Uw gansche wezen overtoegen
 Met purperschijn.

Darthula.

Mijn vader legde onze handen
 Vast in elkaâr.
 En 't volk riep luid:
 „In Colla's landen,
 „Zóó schoon geen paar!”

Ik was uw bruid!

Nathos.

Darthula, mijn!

Darthula.

Uw bruid, uw bruid!

Nathos.

Mij dra ontruikt.

Darthula.

Door u bevrijd.

.....

Nathos.

De stormwind zwijgt.
 Dra diepe vrede
 Het morgenrood
 Spreidt over de zee.
 Zoo gaat voorbij
 Wat gij geleden.
 Wat ooit u griefde,
 All' smart en wee, —
 Gij zult vergeten door mijne liefde,
 Als mijn gemaal, aan mijne zij.

Darthula en Nathos.

Zóó, uit neev'len der nacht,
 Komt de zon en licht,
 Het morgenrood wordt geboren.
 Zóó, uit lijden en rouw,
 Der liefde trouw
 Den weeldeglans doet gloren.

O, morgenrood,
 Na duisternis
 En onweêrsnood,
 Hoe lieflijk, schoon, hoe schoon!
 O minneweeld',
 Na droefenis
 Door smart geteeld,
 Hoe lieflijk zoet, hoe zoet!

*(Als door eene onzichtbare hand getroffen, klinkt uit de
 harp een onheimelijk accoord.)*

Darthula.

Geliefde hoor.

Welk onheimelijk ruischen

Wond zich los uit uw harp?

(Een tweede nog schriller accoord weerklinkt.)

Nathos.

Wel ken ik deez' vreemde, zwaarzuchtende klacht.

Reeds eenmaal haar heb ik gehoord. — — —

Het was, toen in slaaploos doorwaakten nacht,

Werd Cormac, mijn koning, vermoord.

Voor 'Tura's gewelven luisterd' ik wakend,

Dat niet verraad den burcht genakend,

Den koning slapend, overvall'. —

Doodsche stilte overal. —

Daar plots'ling, uit der harpe snaren,

Een angstig trillen kwam gevaren.

Een bange kreet van angst en smart.

En vóór mij stond,

Een nevelzuil doorzichtig,

Een schim, een geest.

De sterren dof zag 'k door het hulsel scheem'ren,

En vlammen schieten uit zijn glazig oog.

Stom bleef zijn mond, zijn lippen vast gesloten...

Doch uit zijn boezem steeg een zware zucht.

Den neveligen speer hief hij omhoog driemalen,

Dan riep hij: Wee! Wee! Wee!

Als damp verdween.

En nu, uit de hallen, klonk hulpgegil.

Dan alles stil:

De vorst was door sluipmoord gevallen.

Toen wist ik het,
 Had het begrepen,
 Ja, Cormac's geest
 In de harp had gegrepen,
 Voor te bereiden
 Op 't onheil, mijn ziel!

(De harp klinkt weer.)

Althos.

Op, Nathos, op! Uit de weelde der minne!
 Ontwaak mijn broeder, de vijand genaakt!
 Zijn wapengekletter vervult de lucht.

Nathos.

En storm weer verheft zich,
 Verweert ons de vlucht!

Althos.

Speren staren ons dreigend tegen,
 Op alle wegen, rondom in 't land.
 Ha — ginder — verre? —
 De fonk'lende plooiën van Fingal's banier? —

Nathos.

De dag der wrake kwam!
 Broeders, bereidt u,
 Bereidt u te sterven,
 In den laatsten, den eervolsten, heiligsten strijd!

Darthula wee, mijne bruid,
 Wij moeten scheiden,
 Scheiden voor eeuwig.

In deze grot houd u verborgen.
 Daar waak en wacht,
 Tot zonk de nacht.
 Dan Fingal zal voor u zorgen.

Darthula.

Ha, denkt gij zoo klein van uwe bruid? —
 Ik zou u verlaten in den dood'lijken strijd? —
 O, gun mij, thans met u te strijden,
 De laatste smart met u te lijden:
 Ons beiden treff' dezelfde dood.

Nathos, Althos en Ardan.

O geesten onzer vaad'ren,
 Uit uwe wolksgevelven
 O neigt tot ons u neer!
 Reeds hoor ik 'tnoodlot naad'ren,
 Dat ons het graf zal delven
 Met zijnen Godenspeer.

Nathos, Althos en Ardan.

Usnoth's zonen roepen u aan:
 Zoo als in het leven wij samen gestaan,
 Broeders getrouw, ten roem uwen naam,
 Laat sterven als helden, ons roemvol te saam!

Darthula.

O geest mijns vaders, u roep ik aan:
 Zie naast mijn held, als bruid mij staan.
 O, geest mijns vaders, hoor mijne stem,
 Laat als heldin mij sterven met hem.

*(De schemering is aangebroken. Wapengekletter.
 Naderende strijdhorens. Caribar verschijnt.)*

Cavibar.

Zie, wie deze? — Gerust ten strijde? —
Herken ik niet Usnoth's zonen? Voorwaar.
Onafscheidelijk verbonden, in lust en lijden!
Maar wie is die held in het goudblonde haar?

Nathos.

Hij nadert, vorst Cormac te wreken,
Dien in den slaap gij laf vermoord.

Darthula.

En Colla den grijsaard,
Darthula's vader.

Nathos.

Het noodlot heeft ons hergevoerd.

Ha, lafaard, gij weifelt
Met helden te strijden?

Cavibar.

Waanzinnige jongeling, Temora's koning,
Met u te strijden, zijn adel verbiedt.
Rees ooit een troon in Usnoth's woning?
Met knechten strijdt vorst Cavibar niet.

Nathos.

Ha, laffe lastraar!

Cavibar.

Ten buit den slaven hij ze biedt!

Darthula.

Hoor, Cavibar! Biedt g'ook ten buit
Colla's dochter, uwe bruid? —

Cavibar.

Ha, Darthula?

(Tot de krijgslieden). Terug!*(Tot Nathos).* Nathos, bereid u ten dood!

(Nathos en Cavibar dringen op elkander in en strijden met witerste woede. Darthula wordt door de broeders teruggehouden. Als zij ziet, dat Cavibar zal zegevieren en Nathos wankelt, rukt zij zich los, en vangt Nathos op in hare armen. De beide broeders dringen nu in op Cavibar. Deze echter wenkt zijne krijgers. Algemeene strijd. Weldra vallen beide broeders neder.)

(Inmiddels is Cavibar nogmaals op Nathos togetreden en doorsteekt hem het hart met een pijl.)

Nathos *(stervende)*.

Darthula, wee!

Cavibar.

(tot Darthula.)

Thans mijn! Voor eenwig!

(Darthula heeft den pijl uit Nathos borst getrokken en doorsteekt zich.)

Darthula *(stervende)*.

Nathos... verwijl...

Eén oogenblik...

Ik kom...

O zalig zoet geluk!

.....

De storm zwijgt stil...

Zacht slaapt de zee.

Zie, rustig haar golven
 Rijzen en dalen.
 Het morgenrood
 Verguldt de lucht.
 Geliefde, ontwaak!
 't Is tijd ter vlucht!...

(Zij buigt het hoofd en sterft.)

Krijgers (achter het tooneel.)

De vijand!
 Te wapen!
 Vorst Fingal
 Ten strijd!

Cavibar *(als uit een droom ontwakend)*.

Ten zege!

*(Tumult van rechts. Krijgsgeroep. De vluchtende scharen
 Cavibar's dringen terug in wilde wanorde, vervolgd door
 de Fingal-krijgers.)*

Fingal-krijgers *(achter het tooneel.)*

Cavibar viel!
 Zege! Heil Fingal!

*(Fingal, Ossian en Oscar, gevolgd door hunne Barden en
 Krijgers, treden op.)*

Ossian.

Ach, duur is de zege gekocht.
 Zie, Usnoth's helden-zonen,
 En Darthula, Colla's dochter,
 De bloem van Erin,
 Geofferd aan Cavibar's wraak!

Dochter Colla's,
 Darthula!
 Schoonste der maagden Erin's,
 Ontwaak!
 Barden.
 Ontwaak!
 Ossian.

De harpen ruischen,
 De golven bruischen,
 O, trouwste der maagden,
 Darthula, ontwaak! ontwaak!

Het morgenrood straalt
 Door de luistrende lichten.
 De stormwind zwijgt...
 't Is tijd te vluchten!

Barden.
 Darthula, ontwaak!

Ossian.

In uwe gewelven, wekt nimmer u weder,
 Met guldenen kus der zonne schijn.
 Aan 't strand, bij de golven, zit nimmer gij neder,
 Ten spel en zang, in den maneschijn.

Waarom nog vragen? —
 Waarom nog klagen? —
 Uw oor is doof
 En blind uw oog!

Barden.

Waarom nog vragen? —

Waarom nog klagen?—

Uw oor is doof

En blind uw oog!

Ossian, en de Barden.

Op onze zangen, uw schimmen gedragen,
Stijgen op in de wolken, omhoog! omhoog!

Ossian.

Wat gij begeert

Is u geworden:

Met uwen held — gij stierft één dood.

Uw zielen één, in zaal'ge oorden,

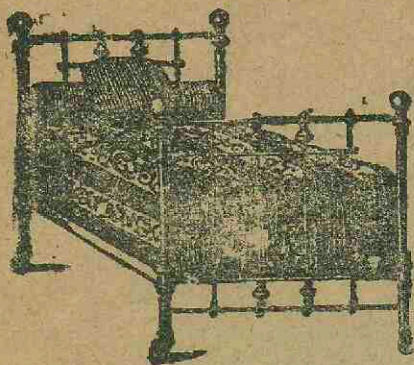
Zich baden in 't eeuwige morgenrood.

*(Volle glans van het morgenrood, de effen-rustig spiegelende
zee met purperen goudschijn overgietend.)*

Koldewey en Corbière.

Leidschestraat

30

Amsterdam.

Groot
Beddenmagazijn.

Grootste Specialiteit van Slaapkamer - Ameublementen.

Engelsche Ledikanten, Wiegen en Kinderledikanten

geheel compleet.

Vraagt Koldewey en Corbière's geïllustr. Catalogus.

Telephoon No. 1732

Filialen:

Spui 25.

v. Woustraat 9.

Fabriek en Kantoor:

Sloterstraatweg 268.

Telephoon 1344.

UB

ADB

16